PACIFIC LUTHERAN
THEOLOGICAL SEMINARY
THE LIBRARY

THREE DAY
CIRCULATION

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500
All items are subject to recall.

Mājas Draugs

2. gads | Janvāris, 1951. | 1.nr.(11.nr.)

NESIET CITS CITA NASTAS!

Māksl. ANŠA BERZIŅA zīmējums Galatiešu vēstules 6. nod. 2. pantam.

1936 1

PROF. DR.THEOL. T. GRĪNBERGS
Latvijas Ev.-lut. Baznīcas archibīskaps.

TUKSNEŠA LAIKOS

''REDZI ES VIŅU LABINĀŠU
UN VEDĪŠU TUKSNESĪ UN RUNĀŠU AR VIŅU MĪLĪGI.''
Hosejas gr. 2, 14

MĪĻIE tautieši un tautietes! Pagājis ir atkal gads ar visu, ko viņš mums devis un ko viņš mums ņēmis. Pagājušais gads ir bijis liels pārmaiņu gads. Pārmaiņas ir notikušas visā pasaulē un arī mūsu trimdas dzīvē. Izvietošana, pārvietošana, izceļošana un aizturēšana ceļā ir 1950.g. raksturīgās pazīmes. Arī uzskatu maiņa par komūnismu un tā briesmām lielajā pasaulē ir notikusi notecējušā gadā. Viss tas un tamlīdzīgs mums nāk prātā, kad uzņemam jaunu gadu. Kas vecais gads mums bijis, kādas uz viņu liktās cerības viņš attaisnoja un neattaisnoja - to mēs zinām. Kāds būs jaunais gads, vai viņš piepildīs mūsu cerības, ko uz viņu liekam, to mēs nezinām, to Dievs savā žēlīgā gudrībā mums slēpj. Bet mēs pilnīgi uzticamies viņam. Jo līdz šejienei viņš mums palīdzējis un palīdzēs arī joprojām. Mēs ticam, ka arī uz mums un mūsu tautu zīmējas pravieša vārds: "Es jūs vedīšu tuksnesī un runāšu ar jums mīlīgi!'' Caur pravieti Dievs grib savai tautai teikt, ka viņš tās jaunības laiku, tās pirmās mīlestības zelta laiku grib atjaunot. Bet lai viņš to varētu, tad tam tā papriekšu ir jāved ''tuksnesī.''

Tuksnesis ir tā vieta, kur valda trūkums, valda vientulība un klusums, kur esam atšķirti no visa tā, kas mūs valdzina un apmulsina. Un vai Dievs nav vedis arī mūsu tautu tuksnesī? Vai zaudētā dzimtene un tēvzeme, vai smagie zaudējumi, vai trimdas dzīve nav it kā tuksnesis, kas mūs apņem, kurp Dievs mūs vedis, lai runātu ar mums mīlīgi.

Mēs varam savu dzīvi aplūkot no diviem viedokļiem, no cilvēcīgā un dievišķā.

Ja aplūkosim un apspriedīsim savu dzīvi no cilvēcīgā viedokļa, tad mēs būsim noskaņoti uz ārējo, nīcīgo labklājību. Tad augstākais dzīves labums būs kautkas nīcīgs. Tad par augstāko dzīves mērķi uzskatīsim bagātību zeltā un godā, veselībā un laimē, priekā un bezrūpībā, vārdu sakot dzīvē, kas būtu bez bēdām un sāpēm, bez nopūtām un asarām. Ja cilvēcīgi dzīvi apspriestum, tad mēs būtum nemierā un kurnētum par dzīvi, kur iedomāto laimi un labklājību kautkas traucētu. Tad drīz vien sāktum šaubīties par to, ka Dievs ir mīlestība, tad sūdzētumies par netaisnību, kas mums jācieš, tad brīnīdamies jautātum, kā Dievs var ļaut mīlestībai ciest, bezdievībai zaimot, naidam un skaudībai ļaut valu. Tā dzīvi uzskatītum tad, kad to apspriestum no cilvēcīgā viedokļa, no dabīgā cilvēka, no vecā Ādama viedokļa.

Bet kad mācīsimies dzīvi aplūkot ar dievišķām acīm, no Dieva viedokļa, tad augstākais dzīves labums būtu pavisam kautkas cits, tad visas lietas apspriestum un novērtētum pavisam citādi. Ar dievišķām acīm aplūkotā dzīvē daudz kas kļūtu visai mazvērtīgs, ko cilvēki tur par ļoti vērtīgu; un no cilvēkiem par mazvērtīgu uzskatītais kļūtu visai vērtīgs.

Un lūk, lai mācītu mūs dzīvi pareizi novērtēt, Dievs ved mūs tuksnesī. Tuksneša laiki ir arvien svētības laiki, tas ir lielais Dieva valstības noslēpumainais likums.

Un mīļais brāli, mīļā māsa! Ne tev, ne man šis likums nav svešs. Tu un es, mēs zinām, ka katrā ciešanas kausā ir pērle, un ka ciešanas kausu iztukšojot, mēs pērli iemantojam.

Un kāpēc Dievs mūs ved tuksnesī? Tāpēc, lai dotu mums iespēju visu pareizi novērtēt. Tuksnesī valda klusums, vientulība, noslēgtība. Klusumā, kur pasaules troksnis mūs netraucē, miesas slimībā, dvēseles cīņā, kur no cilvēkiem esam nošķirti, tur auss atveras Dieva balsij un mācībai.

Bet kāda tā mācība, ko Dievs tuksneša klusumā, vientulībā un noslegtībā mums dod? Atbilde:

1) VIŅŠ MUMS ATGĀDINA ATSEVIŠĶUS GRĒKUS,

2) VIŅŠ ATSVABINA MŪS NO NOGRIMŠANAS NĪCĪGĀ PASAULĪGUMĀ UN

3) ATSVABINA MŪS NO IEDOMĪBAS, KA AR PAŠA SPĒKIEM VISU VEIKSIM.

1. Viņš uzrāda mums mūsu atsevišķos grēkus.

Par grēku mēs runājam daudz, bet tikai tā vispārīgi par grēka jēdzienu. Šādi minēts grēks ir tikai bāls jēdziens, kas ausīs gan ieskan; bet sirdsapziņai aizskan gaŗām. Ak nē! Tuksneša klusumā mēs vēršam skatu savā dvēselē un tur nu nāk prātā atsevišķie ļaunumi, kā naids un skaudība, kā mēles grēki - nepatiesība un aprunāšana, ar ko kaitējis savam tuvākam, kā mantas un baudu kārība, kas darīja sirdi cietu pret tuvāko un aizslēdza to arī Dievam. Laiki ir smagi. Ja gribam pastāvēt, tad vajadzīga vienprātība, saskaņa, izpalīdzība vienam otram. Un tāpēc tuksneša klusumā Dievs norāj visu nevienprātību, godkārību, sevis izcelšanu. Mēs esam savas tautas locekļi, viņas goda paudēji, mums jāsargājas savā dzīvē, savā pienākuma pildīšanā būt nepilnīgiem. Dievs prasa no mums, lai esam uzticīgi nama turētāji, uzticīgi kristieši, kas neaizmirst savai tautai būt pa godu, neaizmirst, cik patiess i mocekļa - mācītāja Vanaga dziesmas pants:

Kas gan es būtu dzīvē savā,
Ja būtu nocirsts tautas zars?
Vai ziedēt spētu pavasarā?
Vai pastāvētu cīņas spars?
Es, tautā augot, aizlūdzu:
Dievs, svētī mūsu Latviju!

Kad tā tuksneša klusumā dzirdam Dieva balsi, un tā mūs izbiedē un mēs pārdzīvojam Lutera un Augustīna pārdzīvojumu: "Ak, mani grēki, mani grēki!" - tad taču Dievs mums liek arī dzirdēt blakus soģa vārdam žēlastības vārdu: "Tavs grēks tev piedots!" Jo tuksneša bēdu laiki mums ir doti, lai šinī tumsā sāktu spīdēt Golgatas krusts, kas rāda, cik liels ir grēks, bet arī, cik liela ir Dieva mīlestība uz grēcinieku. Tā ir tuksneša stundas svētība.

2. Tuksneša klusumā un vientulībā viņš grib mūs atsvabināt no nogrimšanas pasaulīgumā. Vislielākās briesmas, kas mums draud, ir tās, ka kļūstam pasaulīgi. Pasaule ar savu paviršību, ar savu maldu spožumu mūs viegli ievelk savos tīklos. Mēs sākam dievināt nīcīgas lietas, mēs apslāpējam sevī garu, un tāpēc atsvešinājamies no Dieva un viņa vārda. Sports, kino un daudzkas mūs pievelk, paņem sev visu laiku. Laicīgais tā apņem visus mūsu prātus, ka neatliek ne priekš kā cita laika. Vai kāds brīnums, ka vārdi: grēks, ticība, mīlestība, cerība, žēlastība utt. ir palikuši par bāliem jēdzieniem, ko vairs nesaprotam visā dziļumā.

Pasaulīgums sašaurina mūsu dzīves apvārsni, mēs kļūstam par maza vēriena cilvēkiem. Mūsu iekšējā acs ir kļuvusi tuvredzīga, tā saredz gan tuvas nīcīgas lietas, bet neredz debess tālumus. Pasaulīgums dara arī ausi tuvdzirdīgu, bet tā pasaules troksnī vairs nedzird Dieva balsi. Pasaule ar saviem labumiem mūs padara maziskus, mūs savaldzina tā, ka nespējam vairs izkļūt no pelēkās ikdienības. Darbu mēs strādājam bez prieka, un tāpēc tas ir smags. Patmīlība dižojas ģimenē un sabiedrībā, un visur iestājas it kā garlaicība un pagurums.

Tāpēc nepieciešami, ka Dievs mūs ved tuksnesī, lai sarautu šauro personīgo apvārsni, lai dotu jaunu jaunības spēku pagurušai cilvēcei lai nepagurtum, bet spraustum sev augstus mērķus.

Ak, kaut tuksneša laiks mūs izvestu no pasaules tuvuma un novestu Dieva tuvumā.

3. Un beidzot, Dievs, tuksnesī mūs vezdams, grib mūs atsvabināt no iedomības, ka varam visu veikt ar saviem spēkiem. Mēs spējam milzum daudz, bet ne visu. Mēs par daudz augsti vērtējam savas spējas, savu gudrību. Mēs sākam paši sevi dievināt. Un tā iznāk, ka mūsu tecēšana, skriešana, runāšana, darīšana mūs attālina no Dieva aizvien vairāk un vairāk.

Normālie laimes laiki mūs dara augstprātīgus un iedomīgus un noved mūs lieluma manijā: Mēs celsim sabiedrisko dzīvi, Dieva palīdzība neesot vajadzīga.

Tuksneša laiki mums rāda, cik mazspējīgi mēs esam un cik atkarīgi no Dieva. Un zūd visa iedomība un augstprātība, un mēs zinām un atzīstam, ka Dievs visu izlemj, noteic, vada un valda. Tā, tuksnesī mūs vezdams, viņš stiprina mums ticību un paļaušanos uz sevi.

Tā ir tā svētība, ko Dievs mums piešķir mūs vezdams klusumā, vientulībā un noslēgtībā no pasaules.

Mīļie kristīgie draugi! Mūsu trimdas laiks, mūsu bēdu dienas, ko pārdzīvo mūsu tauta, ir mums tuksneša laiks, un mums liekas it kā Dievs runātu arī uz mums:

"Redzi es viņu labināšu un viņu vedīšu tuksnesī un runāšu ar viņu mīlīgi."

Nu tad izlietosim šo laiku un uzklausīsimies, ko Dievs mums saka. Izmantosim svētību, ko Dievs mums grib dot ciešanas laikā. Ļausim sirdī ieskanēt un dzīvē izskanēt Dieva skubinājumam: Nost no visa, kas grēcīgs, nost no pagrimšanas pasaulīgumā, nost no iedomības un sevis dievināšanas. Uz augšu - uz svabadību, uz augšu - uz draudzību ar Dievu, uz augšu - uz paļaušanos uz Dievu un viņa valdību.

Published by
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South LaSalle Street

For the spiritual care of Latvians of Lutheran faith, recently resettled in the United States

For information write to the above address. Attention: Latvian Paper

Un nu, mīļie kristīgie draugi!

Novēlu visiem svētīgu un laimīgu jaunu gadu. Ko jaunais gads mums nesīs, to mēs nezinām. Bet vienu mēs zinām: mums būs jācīnās pret ļaunumu, vienalga, kas to dara. Tuksnesī ar mums mīlīgi runādams, Dievs mums rāda, ka mums būs no viņa mācīties, kā pret ļaunumu uzstāties. Viņš grēku soda, bet grēcinieku glābj. Tā apkarosim arī mēs visu, kas ļauns, bet grēcinieku lūkosim glābt ar to, ka par viņu Dievu lūdzam, lai Dievs to atgriež. Klusumā arī Jēzus mūs pamāca: "Ko jūs gribat, lai citi jums dara, to darāt jūs viņiem." Ja tā jauno gadu vadīsim, tad tas mums būs īsts svētības gads. Mums tad būs spēja visu pārvarēt, spēks cīņā pastāvēt, visus šķēršļus novērst. Lai Dievs pārvērstu visas bēdu asaras prieku asarās, visas nopūtas gavilēs, visu naidu mīlestībā, visas nesaskaņas jaukā harmonijā.

Uz to lai Dievs svētīdams mūs svētī.

MĀC. VALDIS MEŽEZERS

JAUNA GADA PĀRDOMAS AR MŪŽĪBAS VĀRDIEM

(MĀJU DIEVVĀRDIEM)

''TAD NU JUMS, KAS TICAT, DĀRGS IEGUVUMS, BET NETICĪGIEM AKMENS, KO NAMA CELEJI ATMETUŠI, TAS IR TAPIS PAR STŪŖA AKMENI, UN IR AKMENS, PĀR KUŖU KRĪT, UN KLINTS, PIE KUŖAS PIEDAUZĀS. TIEM TAS IR PAR PIEDAUZĪBU, KAS NEKLAUSA VĀRDAM, KAM TIĘ IR NOLEMTI. BET JŪS ESAT IZREDZĒTA CILTS, ĶENIŠĶĪGI PRIESTEŖI, SVĒTA TAUTA, DIEVA ĪPAŠUMS, LAI JŪS PAUSTU TĀ VARENOS DARBUS, KAS JŪS AICINĀJIS NO TUMSAS SAVĀ BRĪNIŠĶĪGAJĀ GAISMĀ.''

1. Pēteŗa v. 2,7-9

Meld.: Tuvāk pie Dieva kļūt.

DIENU, KO DIEVS TEV DOD, SIRDS VERĀ LIEC! TIK SIRDĪ SAULAINĀ PLAUKST BALTAIS ZIEDS. SĀC DZIESMU SKAISTĀKO, DZIED GAISMAS TĒVAM TO, VIŅŠ IR TAVS SARGS UN GANS, TAVS SARGS UN GANS!

GAISMU, KO DEVIS DIEVS, SIRDS NEAIZLIEDZ! REIZ ENAS GARAS KĻŪS, NĀKS SAULES RIETS. BET LAI MANS GĀJUMS KĀDS - LAI SLAVĒTS DIEVA PRĀTS! MŪŽAM VIŅŠ PALIKS MANS GLĀBĒJS UN GANS.

(K. Kundziņš)

JAUNU gadu gaidīdami, allaž dažādās izdarībās cenšamies saskatīt nākotnes dzīvi, un taču tādu, kāda tā mums patiktu - labu, bagātu, raženu, laimīgu. Lai to sasniegtu, lai īstenotu zīlējumus, mēs cenšamies un cīnāmies tikt uz priekšu, pūlamies kļūt materiāli turīgi un neatkarīgi, piesaistām sevi zemes lietām un mīlam tās. Esmu daudzreiz domājis, runājis un rakstījis par cilvēku laimi un bagātību, kas ir neatkarīga no zemes lietām. Un Jauna gada pārdomās es palieku sev uzticīgs un savas un mūsu tautas nākotnes ieskatījumu meklēju Mūžības vārdu gaismā. Es domāju, Bībeli atšķīris, par CILVĒKIEM BEZ DIEVA UN CILVĒKIEM AR DIEVU. Kur vien dzīvē skatāmies, visur redzam sīkas un sīkumainas parādības. Dažbrīd liekas, ka visos cilvēkos vērojama morāla, garīga iztukšošanās: meli, ļaunums un negodīgums pārāk bieži triumfē pār patiesīgumu, mīlestību un godīgumu, ārēja izlikšanās, spēle izteic to, kam būtu jābūt saturam, dziļam pārdzīvojumam, sirds bagātībai.

Sauksim visu to par vecā gada dzīvi. Mūsu nākotnes un ideālu vārdā jāmeklē spēka un skaidrības avoti, lai nākotnes lielais un dziļākais laiks tā sāktos mūsos pašos.

Kur ir tie avoti, kur tie meklējami? Lasiet Mūžības Vārdus! Meklējiet darīt Tā prātu, kas tiem licis pasaulē atskanēt! Meklējiet Kristu, kas ir ceļš, patiesība un dzīvība, meklējiet Glābēju, kuŗa spēks nespēcīgos varens parādās!

Pasaules arēnā tagad risinās smagas cilvēku dzīves katastrofas, nevis atsevišķi cilvēki vien, bet cilvēce cīnās un cieš. Un tas ir tāpēc, ka cilvēki nedara Debesu Tēva prātu, tāpēc, ka mēs Kristu nepieņemam par savu labklājības un laimes klinti, par to akmens cieto pamatu, uz kuŗa jābūvē cilvēces dzīve, un arī šī jaunā gada dzīve. (Un vēl vairāk kā pagājušā gada dzīve!). Ar Kristu un caur viņu mums dota Mūžības vārdu atklāsme. Apustulis Pēteris zīmīgi saka: ''Akmens, ko nama cēlēji atmetuši, tas ir tapis par stūŗa akmeni un ir akmens, pār kuŗu krīt, un klints, pie kuŗas piedauzās. Tiem tas ir par piedauzību, kas neklausa vārdam, kam tie ir nolemti.'' - Kristus bija Dieva likts pamata akmens jūdiem, kas to atmeta, un viņi krita pār to, jo viņu cerības labākiem laikiem nepiepildījās. Viņi, labākus laikus gaidīdami un neklausīdami vārdam, kam tie bija nolemti, ar Kristus nepieņemšanu bija noraidījuši Dieva roku, kas sniedzās celt. Viņi, ilgodamies labākas savas tautas dzīves, negribēja iesākt strādāt ikviens pie savas dvēseles debesu valstības darba. Vecās Derības tauta bija un palika sava laika un uzskatu maldos, ka dzīves labošana un labāku dienu ausma sāksies ar labākiem saimnieciskiem un politiskiem apstākļiem, ar ideālu valsts kārtību. Tā ir domāšana no otra gala. Kristus tāpēc šo tautu neapmierināja. Lielais Pravietis sludināja jaunās, pilnīgākās dzīves sākšanos pašā cilvēkā, ikvienā atsevišķajā, mazajā un lielajā cilvēkā, bez stāvokļa un privilēģiju izšķirības. Tas bija neparasts viedoklis, tā bija ''ārkārtīga mācība'', jo tā prasīja paša cilvēka pārtapšanu, ''piedzimšanu no augšienes'', ''nākšanu pie atziņas,'' lai teiktu: ''Es celšos un iešu pie sava Tēva...'' Es celšos un iešu pie Kristus un iešu ar Kristu!

Tava dzīves celtne nevar būt pilnīga, lai tu to celtu kā celdams, ja tai trūkst viena stūŗa akmens, kas ir Kristus, ja trūkst klints pamata, uz kā būvēt, un šis pamats ir Kristus. Un cilvēku un cilvēces nelaime ir tā, ka nama un arī kopējā nama cēlēji šo stūŗa akmeni, šo pamatu ir atmetuši. Un visa lielā cilvēces celtne, jauna gada pārdomās teiksim: nākotnes, jaunā gada celtne jāsak celt sirdīs: man, tev, simtiem, tūkstošiem, miljoniem. Visiem mums sirdis jāuzpošas par

Kristus altāŗiem un uz tiem jāiededzina tās ugunis, kam dodami vārdi: kristīgums, dievbijība, mīlestība, lūgšana, draudzība, pašaizliedzība, cēlums, godīgums, uzupurēšanās, mazākā pacelšana, gaismas alkas. Šinīs altāŗa ugunīs spīd cilvēces lielā, labākā, ilgotā nākotne. Šīs altāŗu ugunis, šī lielā gaisma ir tālu no zemes lietām, un taču tās vienīgi var laicīgo padarīt vērtīgu, tās vienīgi var pasaulīgajam piešķirt mūžības skaistumu, tās vienīgi var iemiesot Mūžības Vārdus cilvēku dzīvē.

Šo altāŗa uguņu iedegšanai būtu jākļūst par Jauna gada pašu svarīgāko izdarību, un šo uguņu sargāšanai būtu jābūt visu gada dienu pienākumam. Kas to spēj un spēs? Cilvēki ar Dievu. Dzīves celtnieki, kas zina, ka nevar atmest stūŗa akmeni, kas ir Kristus, kas zina, kā lasīt un d a r ī t Mūžības Vārdus. Tiem ticīgājiem šodienas un rītdienas cilvēkiem rakstīti apustuļa vārdi: "Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteŗi, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā."

Meld.: Jēzu, saule mana.

KAD MAN DZĪVES RAIZES PRĀTS GRIB IZSAMIST, LIEC, KUNGS, SAVAI GAISMAI MANĀ SIRDĪ KRIST. JA ES KARSTĀ CIŅĀ TOPU MALDINĀTS, MĀCI MAN UN RĀDI, KAS TAVS SVETAIS PRĀTS.

JA MANS CEĻŠ NO VIETAS ERKŠĶIEM NOSPRAUDIES, NELIEC, KAUT AR DURAS, GAITĀ APSTĀTIES. UN JA NAV NEVIENA MANI MIERINĀT, TAD ES LŪDZU TEVI: STĀVI, DIEVS, MAN KLĀT.

(T. Zeiferts)

PRĀVESTS E. B E R G S

Kristietis un baznīca pārbaudījumā

REFERĀTS NOLASĪTS EV. LUT. MĀCĪTĀJU KONFERENCĒ VISTOVĀ, ANGLIJĀ, 1950.g. 5 septembrī.

KRISTIETIS vienmēr atrodas pārbaudījumā. To izsauc viņa paša nepilnība un nespēks. Arī no ārienes pār viņu nāk ļaunas varas, kas lūko viņu ietekmēt, un viņā pašā mostas spēki, kas grib viņu šķirt no Kristus un tā pestīšanas. Un baznīca atrodas pārbaudījumā ne tikai vajāšanās un apdraudēšanas laikā, bet arī mierīgos laikos, kad viņu atzīst un godina. Viņa nu reiz ir šinī pasaulē, nepilnīgu cilvēku vadīta, kuŗi nekad nav brīvi no cilvēciskiem mērķiem un līdzekļiem. Tas dažkārt sāpīgi parādās taisni atzīšanas laikos. Pārbaudījumi tādēļ atrodami katrā laikmetā baznīcas vēstures gaitā, tiklab runājot par atsevišķu kristieti, kā par viņu kopību - baznīcu. Še sniegšu tikai dažus piemērus un liecības.

Pārbaudījumā baznīca atradās kopš savas izcelšanās, šo pārbaudījumu izjuta viņas locekļi. Viens no pirmajiem lieciniekiem šinī ziņā ir apustulis Pāvils.

Pāvilu pārbauda un kārdina viņa paša miesīgā vājība. "Man ir dots dzelons miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu man ar dūrēm" (2. Kor. 12,7). Ir pacilājoši un aizgrābjoši, kā Pāvils pārvarēja šās savas dzīves mokas. Trīs reizes viņš ir lūdzis to Kungu, viņu no tām atsvabināt (2. Kor. 12,8). Kā atbildi viņš dzirdējis skaidru: "Nē." Miesīgās dzīves mokas viņam neatņem, viņam jāapmierinās ar to, ka viņš garīgi tik lielā mērā apžēlots, ka viņš, tā Kunga apustulis, ir sūtīts atjaunot veco pasauli "Mans spēks nespēkā varens parādās" (2.Kor. 12,9). Dievišķīgajai varai un enerģijai, kas darbojas Pāvilā, taisni tādā kārtā jāsasniedz augstākā pakāpe, ka tā atklājas apustuļa slimīgā miesīgumā un rāda gara uzvaru par matēriju. Tādēļ Pāvils liecina: "Man ir labs prāts vājībās, pārestībās, bēdās, vajāšanās un bailēs Kristus dēļ, jo kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs." (2. Kor. 12,10). Šās dzīves ciešanas it īpaši liek augt un veidoties Dieva dotām spējām. Mēs apbrīnojam Pāvilu, ka viņš pārspēja savas dzīves slimīgo elementu, ka viņš ar varoņa neatlaidību vienmēr no jauna piespiež vārīgo miesu kalpot augstākiem mērķiem. Ka viņš paceļas nesalaustā paļāvībā uz Dieva spēku un savu darbu un pazemīgā pašaizliedzībā pāri miesīgās dzīves bailēm un mokām.

Tas ved mūs tālāk. Savās ciešanās viņš redz Kristus ciešanas. Ticīgais ir savā ziņā ar Kristu viena persona. Tā arī viņa ciešanas nav nekas cits, kā Kristus ciešanas, kuŗas tas nes dzīvojot un mirstot, un kuŗas tagad pāriet uz apustuli un turpinas apustulī, kas ar Viņu garīgi un miesīgi savienots. "Tad nu es esmu līksms savās ciešanās, kuŗas nesu Jūsu labā, piepildīdams to, kas vēl trūkst no Kristus ciešanām savā miesā par labu draudzei, kas ir Viņa miesa" (Kol.1,24). No seniem laikiem valdīja uzskats, ka pirms gaidāmā lielā laikmeta, nāk grūti laiki, īpaši ticīgajiem. Pāvils jūtas tik cieši savienots ar Kristu un redz arī draudzi kā Kristus miesu tik cieši ar Viņu savienotu, ka var savas un draudzes ciešanas apzīmēt par Kristus ciešanām. Tādēļ tā ir Dieva žēlastība ciest par Kristu, nevien uz Viņu ticēt. (Filip.1,29). Ja Pāvilam kā Dieva nozīmētam draudzes kalpam tagad tik daudz un grūti jācieš par Viņu, vai viņš līdz ar to neizpērk arvien lielāku iepriekš paredzēto ciešanu daļu? Vai līdz ar to draudzei varbūt nav jācieš mazāk? Un vai pestīšana līdz ar to netuvojas arvienu vairāk?

Bet kas beidzot ir tagadnes ciešanas, salīdzinot ar nākamo godību, ko dāvās Dievs. "Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums" (Rom.8,18). Pāvils nojauž mūžīgās dienas rītu, kad mums atvērsies ieeja pilnīgā dievbērnībā. Nakts migla zūd viņa apgaroto acu priekšā. Viņš dzird ap sevi neskaitāmas balsis, kas sveicina pirmos starus.

Trejādi ir Pāvila pieredzējumi pārbaudījumā: 1) viņa vājībā varens parādās Dieva spēks.
2) Ciešanās viņš ir savienots ar Kristu un cieš par labu draudzei, viņa ciešanas ir Kristus ciešanas.
3) Skats mūžībā rāda viņam, cik niecīgas šīs ciešanas ir.

(Turpinājums sekos)

Luteriskā baznīca Amerikā

I. PIRMIE SĀKUMI.

AMERIKU atklāja un kolonizēja eiropieši. Meklēt jaunus jūŗas ceļus uz teiksmaino bagātības zemi Indiju, viņus vilināja gan gluži laicīgi motīvi - iedzīvošanās kāre, dēku un slavas alka, arī zinātniska interese, bet rezultātā atklātā Jaunā Pasaule deva jaunu territoriju misijai. Diemžēl, tāpat kā kādreiz mūsu dzimtenē, to reālizēja nežēlīgi - ar ''uguni un zobenu.'' Tas notika reformācijas pirmo uzvaru laikā. Bet tā kā jauno kontinentu - Dienvidameriku iekaroja spānieši un portugaļi, kuŗus reformācija gandrīz nemaz neskāra, tad šo nožēlojamo misijas darbu veica Romas baznīca viena pati. Viņa palikusi tur par dominējošo līdz pat mūsu laikiem.

Tikai vienā no Dienvidamerikas zemēm agrīnā kolonizācijas posmā uz laiku ieplūda luterisks elements. Viena no lielākām tā laika bankām, kas piederēja vācu tirgotājiem Bartolomejam un Antonam Velseriem (Welser) Augsburgā, aizdeva Spānijas karalim Kārlim V 12 mucas zelta un par to ieguva tiesības izmantot Venecuelu. Šo zemi bija uzgājis Kolumbs 1498.g., bet savu vārdu tā ieguva tāpat kā Jaunā Pasaule no ģeografa Vespučija, kas apceļoja Venecuelu un, redzēdams uz pāļiem celtos iedzimto mājokļus, zemi nosauca par Mazo Veneciju (Venenecuelu), jo tā viņam atgādināja pazīstamo italiešu kanālu pilsētu. Tā kā Velseriem bijuši sakari arī ar reformāciju, tad pieņem, ka ekspedīcijās uz Venecuelu, kuŗas viņi rīkoja sākot ar 1528.gadu, piedalījušies arī luterāņi. Diemžēl Velseri rīkojās līdzīgi citiem iekarotājiem un zemi ļoti izsūca. 1553.g. viņiem atņēma zemes izmantošanas tiesības.

No šiem pirmajiem luterāņiem Dienvidamerikā nav vairs ne jausmas, tikai plāksne pie agrākā Velseru nama Augsburgā lepni atgādina, ka Velseriem kādreiz piederējusi Venecuela, kas tad saukta par Velseru zemi (Welserland). Diezin vai plāksne kaŗā nav iznīcināta tāpat kā daudzi citi pagātnes pieminekļi. Bet cik savādi - tas pats iznīcinātājs kaŗš, radīdams tūkstošiem bezdzimtenes cilvēku, tiem atvēris ceļu arī uz Venecuelu un tādi likti atkal no jauna pamati luteriskai baznīcai Mazajā Venecijā.

Evaņģeliskai kristietībai daudz lielāka loma bija Ziemeļamerikas kolonizēšanā. Pirmais evaņģelisko mēģinājums rast mājas vietu šai kontinentā beidzās traģiski. Hugenotus, kas, katoļu vajāti, atstāja Franciju un 1562.g. apmetās Dienvidkarolīnā un 1564.g. Florīdā, iznīcināja spānieši. Stāsta, ka tie atstājuši uzrakstu iznīcinātās hugenotu nometnes vietā: ''Mēs viņus nogalinājām nevis tādēļ, ka tie bija francūži, bet tādēļ, ka tie bija luterāņi''.

Traģisks bija arī kādas citas luterāņu ekspedīcijas liktenis piecdesmit gadus vēlāk Hudzonas līcī. Tā nāca no Ziemeļeiropas. Skandināviešus kopš seniem laikiem pievilka tālās zemes pāri okeānam. Jau ap 1000. g. Leifs Eriksons (Leif Erikson) bija apceļojis Labradoru, Ņufoundlenu un Jaunskotiju, t.i. tagadējās Kanādas dienvidaustrumu piekrasti. Spāniešu panākumu ierosināti, dāņu ķēniņi meklēja ziemeļu ceļu uz Indiju. Viena no ekspedīcijām, Kristjana IV (Christian) izsūtīta, atstāja Kopenhāgeņas ostu 1619.g. 16. maijā. Divi kuģos 64 vīri devās ceļā kapteiņa Jensa Munka (Jens Munk) vadībā. Munks bija vairākkārt apmeklējis arī Baltijas jūŗu. Uz kuģa atradās luterāņu mācītājs Rasmuss Jensens (Rasmus Jensen). Septembrī ekspedīcija sasniedza Hudzonas līci un pārziemoja Čerčila upes (Churchill River) grīvā. Munks izpētīja šīs vietas apkārtni un nosauca to par Jauno Dāniju (New Denmark). Bet ziema bija barga un ļaudis slimoja ar skorbutu un citām kaitēm. Nāve plāvavīru pēc vīra. Mācītājs Jensens nenoguris stiprināja savus likteņa biedrus ar Dieva vārdu līdz arī pats 1620.g. 20. februārī aizgāja Dieva mierā. Viņam pieder gods būt par pirmo mācītāju, kas noturējis luterisku dievkalpojumu Ziemeļamerikā.

No ekspedīcijas 1620.g. pirmo Ziemas svētku dienā Kopenhāgenā atgriezās tikai trīs vīri, to starpā kapteinis Munks. Šī drošsirdīgā vīra vārdā nosaukta pilsētiņa 4 jūdžu attālumā no Čerčilas Kanādā.

Pirmajiem luterāņiem Jaunajā Pasaulē iznāca cīnīties nevien ar skarbo dabu, bet arī ar citu kolonistu šaursirdību ticības lietās. Drīz pēc pieminētā Munka brauciena holandiešu tirgotāji apmetās Hudzonas upes grīvā. Tie nopirka no indiāņiem par 24 dolariem Menhetenas salu un drīz vien tur radās Ņuamsterdāmas pilsētiņa, kas, strauji uzplaukdama, pievilka dažādu tautību un ticību iecelotājus. 1623.g. tur ieradās pirmie luterāņi no Holandes. Tiem sekoja citi no Zviedrijas, Norvēģijas, Dānijas un Vācijas. Kolonijas dibinātāji holandiešu reformāti necieta citas ticības pārlieksmes iecelotājos, spieda tos apmeklēt savus dievkalpojumus un piedraudēja ar bargiem sodiem, ja tie sapulcēsies uz saviem svētbrīžiem. Gubernatora Stīvesanta (Stuyvesant) vārds ir iegājis vēsturē viņa šaursirdības dēļ. 1648.g. Ņuamsterdāmā nodibināja luterāņu draudzi. Pie tās piederēja kādas 50 ģimenes, bet to lūgumu pēc sava dievkalpojuma un mācītāja, noraidīja. Neskatoties uz aizliegumu 1657.g. jūlijā Ņuamsterdāmā ieradās holandiešu luterāņu mācītājs Johans Ernests Gutvasers (Johan Ernest Gutvasser), bet viņam Stīvesanta dēļ bija jācieš daudz grūtumu un jāatgriežas Eiropā nekā neizdarījušam. Labāk neklājās arī teoloģijas studentam Abelijam Cetskornam (Abelius Zetskorn), kas ieradās 1662.g. Divi gadi vēlāk koloniju ieguva angļi. Sakarā ar to Ņuamsterdāma ieguva savu tagadējo Ņujorkas nosaukumu. Angļi atļāva reliģijas brīvību un luterāņu draudze dabūja savu apstiprinājumu un drīz vien savu mācītāju Jēkabu Fabriciju (Jacob Fabricius). Šī pirmā luterāņu draudze ir priekštece tagadējai Sv. Mateja draudzei Ņujorkā. Kāda iespaidīga tā laika luterāņa Jonas Bronka vārds ir palicis nemirstīgs Bronksas pilsētas daļas nosaukumā Ņujorkā. (Turpin. 7. lpp.)

JĀNIS BIČOLIS

Reliģija un dzīve

RELIĢISKI UN FILOZOFISKI RAKSTI 1950. A. OZOLIŅA APGĀDS.

Šī grāmata trimdinieku rokās nāk tieši tad, kad latšu balsts un tversme svešatnē jo dienas jo vairāk kļūst baznīca. Tādēļ vien paldies par to! Tās izdošana nav bijusi vieglā: tikai LWF un 4 Oregonas steita amerikāņu draudžu materiālais atbalsts varējis pilnīgi nodrošināt grāmatas izdošanu. Bet īpatnējie līdzstrādnieku un izdevēju dzīves apstākļi arī jāpatur prātā, novērtējot pūļu vainagojumu ar 178 lpp. biezo rakstu krājumu. Kā pēcvārdā norādīts, tad krājums grib turpināt brīvās Latvijas pasākumu: "Reliģiski filozofiskos rakstus", kam izdoti 6 sējumi. Kā apjomā, tā arī iespiesto darbu dažādībā un vērtībā jaunais izdevums arī godam sacenšas ar veco. Redaktora un izdevēja

(LUT.B.AMERIKĀ,turp.no 6.lpp.)

Apmēram tai laikā, kad Stīvesants apspieda luterāņus Ņuamsterdāmā, kāda zviedru grupa īstenoja Gustava Ādolfa plānus, kas viņam trīsdesmito gadu kaŗu dēļ bija jāatliek. 1638.g. šī grupa lika pamatus Jaunai Zviedrijai Delavarē (Delaware), uzceļot Kristīnas cietoksni (Fort Christina), netālu no tagadējās Vilmingtonas (Wilmington). Jau 1639.g. ieradās pirmais zviedru mācītājs Reors Torkills (Reorus Torkillus), kas bija pirmais, kam bija lemta neierobežota un patstāvīga luterāņu mācītāja darbība Ziemeļamerikā. Viņš krita par upuri sērgai jau 1643.g. un viņa pēcnieks bija Johans Kampanijs (John Campanius), kas guva panākumus indiāņu misijas laukā. Šo darbu pabalstīja Zviedrijas valdība. Kampanijam sekoja Larss Loks (Lars Lock), kas ordinēja jau pieminēto studentu Cetskornu, kuŗu holandieši izraidīja no Ņuamsterdāmas. Cetskorns bija pirmais Amerikā ordinētais luterāņu mācītājs.

Kā redzējām, pirmie sākumi luterāņiem Amerikā nav bijuši viegli. Smagās cīņās ar dabu un citu ieceļotāju liktajiem šķēršļiem, viņi lauza ceļu savai ticības brīvībai un baznīcai.

grūtumus uz saviem pleciem iznesis E. Ķiploks.

Sējums vēltīts diviem izciliem darbiniekiem: prāv. Edg. BERGAM, kam 1948.3.II 70 g. svētki, un prof. Dr. K. KUNDZIŅAM, kam 1948.12.5. 65. šūpļa diena. Aptver krājums 13 rakstu, kuŗu autoros 7 teologi, 6 citu priekšmetu pārstāvji. Raksti skaŗ dažādus jautājumus, centrā paliekot reliģijas problēmām un visnotaļ ev. luterāņu baznīcai. Tā prof. L. Šulcs īsti zinātniskā apstrādājumā aplūko legalitātes-moralitātes problēmu Kanta tiesību filozofijā; doc. F. Treus, balstīdamies uz O. Gigona pētījumiem, ļoti interesanti raksta par teoloģijas problēmām sengrieķu filozofijā, apceri veltījot dzejniekam Hesiodam; ar ievingrinātu interpreta roku prof. Dr. P. Jurevičs rakstā "Par divi reliģijas avotiem" referē par A. Bergsona reliģijas filozofiju. Atkal kas pavisam cits prof. Dr. P. Kundziņa darbā: tas sniedz vērtīgus materiālus par ev. lut. baznīcu celtniecību Latvijā. Prof. Dr. E. Pētersons aplūko kristīgo un filozofisko ētiku ar atziņu, ka "tikums un tikumība var iegūt savu pārliecības spēku un visā pilnībā attīstīties tikai sakarā ar reliģiju" un "Kristus evaņģelija mācības piepildījums ir un paliek mūsu laika augstākais ētiskais ideāls, pēc kuŗa tagad ilgojas visa civilizētā pasaule" (65. lpp.). Ar to rakstu krājums pievirzīts tagadnei, ieguvis dzīvu aktuālitāti! Nav jāaizmirst Zviedrijas lut. jaunā archibīskapa J.T. Briliota vārdi: "mums ir tikai viena izvēle: kristietība vai komūnisms" (sk. Mājas Drauga 5. nr.). Liels sasniegums jau būtu, ja katrs skaidri izšķirtos par savu nostāju, lai arī tālāk gaidītu grūtības - varbut šaurs un neierasts ceļš! Jo pesimistiski tagadni vēro prof. Dr. T. Celms rakstā "Tagadnes cilvēka traģisms." Atbildes, pozitīva risinājuma filozofs nesniedz. Taču liekas, ka gadu tūkstošiem veltītā raksta šaurās robežas autoram šur tur uzspiedušas vēl diskutējamus vispārinājumus - varbūt arī tieši tagadnes vērtējumā vairāk kā vajadzīgs izpaudies dzimtenei atrautā cilvēka viedoklis! Vai pasaulē - un ne tikai Rietumos, bet arī Austrumos - nav daudz ticības spēka stiprinātu cilvēku, kuŗu loma nebūtin nav galā? ! - Interesants, bet, diemžēl, neliels Osvalda Gulbja raksts par dažiem reliģijas problēmu risinājumiem jaunāko laiku daiļliterātūrā. Vērtīgākā te Kn. Lesiņa varoņa Grivāna apcere. Kaspara Gaitiņa aplūkojums vairāk skaŗ šā varoņa domas par baznīcu, bet ne tā reliģiski ētisko dzīvi. Liekas, ka Kaspars - kā latvietis - palicis klusa kritizētāja lomā; anglosakšos tas varbūt nodibinātu pats savu baznīcu. 148. lpp-ē autors piešķīris literātūrai par daudz lielu nozīmi uzskatu un rīcības ietekmēšanā. Tālāk svarīgs doc. H. Biezā raksts par oikūmenisko kustību, jo, nostājoties par kristietību, jātiek pāri dažādo baznīcu problēmai. Oikūmeniskā kustība nu domāta baznīcu attieksmju regulēšanai: tās mērķos ne baznīcu īpatnību iznīcināšana un apvienošana, bet savstarpējā izpratne un sadarbošanās. Dieva valstības spēki jāiekļauj vienā armijā, lai tie stātos pret ļaunā varu! A. Veinberga raksts aplūko t.s. Oksfordas kustību, bet ievada arī citos anglosakšu baznīcu meklējumos. Par to būs sevišķi pateicīgi ieceļotāji Sav. Valstīs! Latviešu luterānim, kam tuva"racionāla" pieeja baznīcai, vērtīgs archibīskapa Prof. Dr. T. Grīnberga raksts par Sv. Vakarēdienu. Raksta aicinājums: "Baudīsim ticīgi un priecīgi Svēto Vakariņu!" - Vēl krājumā prof. Dr. E. Zicāna 91. psalma tulkojums ar piezīmēm,valodnieka prof. Dr. P. Ķiķaukas piezīmes par tēvreizes tekstu un V. Šēfera atmiņas par prāv. Edg. Bergu un vispār baznīcas dzīvi Vācijas angļu zonā.

Krājums dabūjams pie māc. E. Ķiploka (502 Ninth Str.S.E. Watertown, S.Dak.) un grāmatu galdos.

Var vienīgi vēlēties, lai krājums tiktu pirkts un lasīts ar dzīvu interesi!

DEBESU KĀPNES

(MAZAJIEM UN LIELAJIEM LASĪTĀJIEM)

GRŪTI izprotams ir Dieva prāts, kaut tāpēc vien, ka sava gara lāpu nest viņš reizēm uztic visai apšaubāma goda vīriem. Jau Ābraamam vienā otrā gadījumā var jautāt: Vai goda vīrs tā dara? Simtreiz vairāk to var jautāt viņa dēla dēlam Jēkabam. Uz ļaunu viegli pavedināms, dēkainis, auksts aprēķinātājs un tajā pašā reizē - sapņotājs. Bet Dievs sapņotājus mīl un arī ļaunam cilvēkam daudz piedod, ja ļaunais sapņo labus sapņus. Te nedrīkstam aizmirst arī to, ka tie ir seni laiki, un senos laikos daudz kas likās citādāks.

* * *

VAKARS jau bija izklājis gaŗas ēnas, kad, lielceļa grāvim pārlēcis, Jēkabs apsēdās uz akmens lielceļa malā. Tikai tagad viņš īsti juta, cik piekusis. Turpat pie kājām, mātes nēzdodziņā iesieta, bija viņa ceļa maize. Nezin, ko māte tur ielikusi? Bet ēstgribas Jēkabam nebija nemaz. Drīzāk jau būtu noderējis vēsa ūdens malks. Kaut kur turpat tuvumā čaloja strauts, bet Jēkabam nebija nedz spēka, nedz gribas piecelties. ''Un tāds esot puisis precību ceļā!'' Jēkabs pasmaidīja pats par sevi. Taču smaids' iznāca tikpat greizs, kā viss, kam vien viņš pieskārās.

Dievs, kas pāršķir lapas katra cilvēka mūža grāmatā, pa tam bija pāršķīris vienu lapu arī Jēkaba grāmatā. Saulainā lappuse bija aizšķirusies. Uzšķirtā bija tumša. Un šajā tumšajā lappusē Jēkabs vairs nevarēja saredzēt ne tēva māju, ne sava ceļa. Tumsa visapkārt. Tikai zvaigznes pār kalniem mirkšķināja kā hetiešu meitu acis. Jēkabs pasmaidīja vēlreiz. Viņam nāca prātā mātes vārdi: Visprātīgākais esot, ka Jēkabs kādu laiku uzturoties pie viņas brāļa Lābana un izraugoties sev sievu no Lābana meitām. Īzaks, Jēkaba tēvs, taču negribēšot, ka Jēkabs apņem par sievu hetieti. Māte Rebeka, jāatzīst, tomēr bija gudra sieva. Par hetietēm nebija gluži no gaisa grābts. Jēkabam hetietes tīri labi patika...

Nakts izelpota, pār lauku pārlidoja lēna vēsma un ar savu vēso spārnu pieskārās arī Jēkaba kaistošajam vaigam, kur asinis bija sadzinis nogurdinošais ceļš un briesmīgais kauns.

''Kā gan tas nākas?'' domāja Jēkabs. ''Es taču vienmēr gribu būt labs, vienmēr esmu gribējis būt labs dēls un labs brālis. Kāpēc man tas nekad neizdodas? Kāpēc to labu, ko gribu, es nedaru un kāpēc to ļaunu, ko negribu, izdaru? Tā tas bija bijis toreiz, kad, niekodamies, par šķīvi lēcu viruma viņš Esavam bija pieprasījis viņa ''pirmdzimtību'', tā - šodien... Nē, labak nedomāt!'' Jēkabs nolēma un pavirzījās zemāk, tā, ka akmens, uz kuŗa līdz šim bija sēdējis, palika tikai pagalvī.

Bet sacīt ir vieglāk, kā darīt. Acis vēl nebija aizvērtas, kad Jēkaba nemierīgā sirds viņu atkal bija aizvedusi atpakaļ šīs dienas notikumos.

Sācies tas bija jau sen. Esavs, Jēkaba brālis, bija vecākais, pirmdzimtais. Veikls medinieks un tēva mīlulis. - Tēvam bultu maks jāpasniedz, tēvam mērķī šautā bulta jāatnes -to, protams, drīkst tikai Esavs. Kā bultu drāzt, kā uzvilkt stopu - tēvs, protams, rāda tikai Esavam. Esavam ir manīga acs. Esavam ir veikla roka. Ak, šīs Esava rokas! Lielas, stipras, spalvainas. Cik daudzreiz Jēkabs apskaudis šīs spalvainās rokas! Cik daudzreiz nīdis pats savas gludās, nevarīgās! Vēl tagad Jēkabam prātā tā diena, kad puikas gados bija apķēries mātei ap kaklu un lūdzis: ''Māt, es ar' gribu tādas spalvainas rokas kā Esavam - - tad tēvs arī mani mācīs bultas šaut...'' Jā, māte! Tā jau gan' paŗeloja. Tā saprata. Bet daudzreiz bija dusmas arī uz māti, kā tagad...

''Izlutināts!'' sacīja tēvs. Vai viņš bija izlutināts? Vai māte viņu bija izlutinājusi? Vai māte bija pie visa vainīga?

''Dēls,'' māte bija šorīt teikusi, ''steidzies, mudīgi iekur pavardā uguni. Pataisīsim šodien labi ātri tēvam pusdienas. Pēc pusdienām tēvs solījās atstāt mājas tavam brālim!''

Tātad Esavs būs saimnieks, kungs un pavēlnieks, domā Jēkabs. Zināms, tas nav nekas jauns. Tas Jēkabam jau sen bija skaidrs. Bet tik ātri, jau tagad! Un māte grib, lai viņš vēl palīdz!

''Nē,'' saka Jēkabs.

''Dēliņ,'' neatlaižas māte, ''klausies, ko tev saku. Tu ienesīsi tēvam pusdienas un viņš tevi svētīs!''

''Mani!'' izsaucas Jēkabs. ''Bet tēvs taču mani tūlīt pazīs un padzīs! Bez tam - mājas tik un tā

SLAVĀ TĒRPTIE GAISMAS GARI

(Angels from the realms of glory)

Atdzejojis Prof. Ludis Bērziņš.

SLAVĀ TĒRPTIE GAISMAS GARI,
KAM IR SPĀRNUS DEVIS DIEVS,
PESTĪŠANAS PAVASARI
TAUTĀM VĒSTĪT STEIDZIETIES!
NĀCIET, KRISTUM GODU DODIET,
JAUNDZIMUŠAM ĶENIŅAM!

GANIŅI, KAM LAUKĀ KLAJĀ
GANĀMPULCIŅŠ PIESKATĀMS,
DIEVS AR JUMS IR NAKTĪ ŠAJĀ,
GAISMĀ SPĪD VISS DEBESS NAMS.

GUDRIE, JUMS NU MĪKLAS GRŪTAS
RAISA ZVAIGZNES SPĪDUMS SVĒTS,
KARSTĀM ILGĀM TAUTU JŪTĀS
VELDZI RAST NU NOVELETS.

SVĒTIE, KAS JŪS AGRĪ UN VĒLU
SPĒKU SMEĻAT LŪGŠANĀS,
LĪDZ AR SAVU MĪĻO DĒLU
DIEVS JUMS VISU DĀVINĀS.
NĀCIET, KRISTUM GODU DODIET,
JAUNDZIMUŠAM ĶENIŅAM.

piekrīt Esavam. Viņš vecākais.''

Bet mātei viss jau izdomāts: ''Dēls, jūs ar Esavu esat dvīņi. Jūs abi esat dzimuši vienā dienā. Tikpat labi arī tu vari būt saimnieks. Un man šķiet, tu būsi labāks saimnieks nekā Esavs. Kas tas par saimnieku, kas caurām dienām klaiņo pa mežu? Bet nu klausies, ko esmu izdomājusi. Tēvs ir vecs un neredzīgs. Tu ienes viņam pusdienas un saki: Tēvs, svētī mani!''

''Bet manas rokas!'' turas Jēkabs. ''Tēvs aptaustīs manas rokas un tūlīt mani pazīs.''

Taču arī te mātei padoms. Viņa aptin Jēkaba rokas ar kazlēnu ādiņām un kamēr Esavs lūko tēvam medījumu, ienes tēvam pusdienas un saņem tēva svētību. -

Ak, šis brīdis Jēkabam visu mūžu neizies no prāta: kā bļoda lēkāja viņa kazlēnu ādiņās saģērbtajās rokās, kā tēvs jautāja: Kas tu esi? un kā balss aizlūza atbildot: Esavs! Kā tēvs viņu piesauca sev klat, saņēma viņa rokas un sacīja: Balss gan ir Jēkaba balss, bet rokas - Esava rokas... Tēva svētības vārdus pat lāga līdz galam nenoklausījies, Jēkabs bija izmeties ārā, māti, kas, acīm redzot, bija klausījusies aiz durvīm, atgrūzdams un brālim ieskriedams tieši krūtīs. Un tad? Jā, tad māte bija raudājusi un Esavs bija draudējis viņu nosist. Un tad, un tad? - -

Tai vietā, kur māte bija pieminējusi hetiešu meitas un savu brāli Lābanu, domu pavediens pārtrūkst. Pie nogurušā gulētāja beidzot ir atnācis miegs un miegam līdzi - sapnis.

Jēkabs sapņo - viņš krīt. Tāda kā aka, kā kalnu aiza, cietas, gludas sienas, ne kur pieķerties, ne kur atsperties. Rokas kā saistītas. Kaut vismaz acis varētu ar rokām aizsegt! - Palīgā, palīgā! sauciens lauzas no krūtīm, bet kaklu aizžņaugušas lielas, spalvainas rokas. Esava rokas! Un sauciens nosmok krūtīs. Bet pēkšņi - paldies Dievam! - Jēkabs jūt, ka viņš vairs nekrīt. Kāds ir pametis viņam virves galu, nē, tā nav virve - kāpnes, virves kāpnes. Un nu viņš kāpj uz augšu. Bet tas ir grūts kāpiens. Kājas kā svina pilnas, rokas kā kluči, grūti kustināt. Pirksti neliecas. Kāpnes šūpojas. Grūti turēties. Bet viņš turas. Sviedri raso uz pieres, krūtīs kā negudra dauzās sirds, bet viņš cīnās uz augšu, kāpienu pa kāpienam - uz augšu. Taču, kad tepat jau mala - Mans

''TO LABO, KO GRIBU, ES NEDARU, BET ĻAUNO KO NEGRIBU, TO ES DARU.''

Māksl. ANŠA BERZIŅA zīmējums Rom. vēstules 7. nod. 19. pantam.

Dievs! - viņš tikai pagūst iesaukties un jūt, ka jau ir atkal lejā. Bet tagad ir viegli un labi. Un, skat, pa tām pašām kāpnēm, kuŗās viņš tikko bija karājies - uzkāpj un nokāpj Dieva eņģeļi. Nē, tās tomēr nav tās pašas kāpnes. Tās kāpnes , pa kuŗām eņģeļi kāpj ir plašas un augstas un eņģeļi pa tām uzkāpj un nokāpj tik viegli kā lidot uzlido un nolido,un gals tām sniedzas debesīs. Bet kāpņu augšgalā stāv pats Dievs un saka: Tāda būs tava dzīve kā tavs sapnis, Jēkab. Tu cīnīsies uz augšu, bet kritīsi lejup. Bet šīs tavas cīnīšanās dēļ es tevi svētīšu. - -

* * *

No rīta pamodies, Jēkabs ilgi gulēja vaļējām acīm. Akmens pagalvī neganti spieda, un kaklu varēja tikko kustināt. Miesu kratīja viegli drebuļi. Viņš domāja par savu sapni un par savu dzīvi. Tad viņš piecēlās un pielūdza Dievu. ''Šeit tiešām ir Dieva nams un debesu vārti!'' viņš sacīja un gāja tālāk savu ceļu. Viņa mūžs bija raibs kā viņa ganāmpulka lopi. Tas nebija vienīgais sapnis, ko viņš sapņoja, un tā nebija vienīgā reize, kad izmisuma spēkiem viņš cīnījās uz augšu. Un šīs cīņas un šo sapņu dēļ Dievs viņu svētīja. Viņam bija 12 dēlu un tas mīļākais no visiem - sapņotājs. Bet tas jau ir cits stāsts, un par to - citu reiz. Šoreiz tikai jautāju: Vai esam jau paguruši cīnīties uz augšu? Vai drīkstam pagurt? Nē. ''Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.'' (Jāņa ev. 3, 16). Kristus ir mūsu debesu kāpnes. Lai kādos dziļumos tiktu nogrūsti, lai cik zemu būtu krituši, kāpsim pa debesu kāpnēm uz augšu,un Dieva svētība arī mūs pavadīs jaunajā gadā un visā mūsu mūžā.

O.G.

POSTMASTER: If addressee has removed and new address is known, notify sender on Form No. 3547, postage for which is guaranteed.

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

Sec. 34.66, P.L.&R.
U.S. POSTAGE
PAID
Chicago, Ill.
Permit No. 9375

LATVIEŠU EV. LUT. MĀCĪTĀJU ADRESES AMERIKĀ

DŪMIŅŠ, Artūrs
Gackle,
North Dakota

DZIRNIS, Jānis
Little Zion Luth. Church
R.F.D. 2,
Telford, Pennsylvania

ERNSTSONS, Arnolds
767 Silver Ave.
San Francisco, California

GRAUDS, Didriķis
323 W. 11th Str.
Erie, Pennsylvania

GRIETENS, A.
4314 So. Kansas
Los Angeles 37, Calif.

ĶIPLOKS, Edgars
502 Ninth Str., S.E.
Watertown, South Dakota

KIRŠFELDS, Ansis
26 1/2 S Prince Str.
Lancaster, Pennsylvania

KLEINBERGS, Oskars
Trinity Luth. Church
Riverside, California

KRĀMIŅŠ, Fridrichs
906 Summit Ave.
Grafton, North Dakota

KRISTBERGS, Žanis
22 Cherry Str.
Lakewood, New Jersey

NENOKAVĒJIET *Mājas Drauga* ABONEMENTU

1950. gadā ''Mājas Drauga'' izdevēja Nacionālā Luterāņu Padome mēnešrakstu ''Mājas Draugs'' piesūtīja visiem latviešu ev. luterticīgajiem iecelotājiem pilnīgi par brīvu. Vienīgais, ko vēlējāmies - Jūsu un Jūsu paziņu adreses. Ir aplami pieņemt, ka ''Mājas Drauga'' apciemojumi būtu iepriecinājuši visus. Katrā ziņā, par viņa apciemojumiem priecājās daudzi. It sevišķi aizkustināti bija tie, kas dzīvoja tālu no lielākajām tautiešu grupām. Par to liecina daudzās pateicības vēstules. Šis svētīgais darbs saistījās ar lieliem izdevumiem. Pateicīgie ziedotāji no tiem ir seguši tikai nelielu daļu.

Lai šo svētīgo darbu varētu turpināt, ir nepieciešama visu ''Mājas Drauga'' lasītāju līdzdalība, uzņemoties daļu no izdevumiem, kas saistīti ar mēnešraksta izdošanu. Tāpēc nenokavējiet mēneša raksta pasūtināšanu, izpildot pievienoto abonementa anketu. Laikraksta abonementa maksa par visu 1951. gadu $ 1.50.

1951. gadā ''Mājas Draugs'' apciemos tikai tos, kas to vēlēsies, t.i. tos, kas vai nu iesūtīs abonēšanas maksu vai - ja pašreizējie dzīves apstākļi to neatļauj - lūgumu laikrakstu piesūtīt.

KĻŪDAS IZLABOJUMS. V. Meža ezera dziesmas ''LIELĀ VESTS'' otrā panta 5. rinda jālasa: Kas Viņu uzņēmis.(Skat. M.D. 10.nr.)

FRIEND OF HOME

English translation of the Latvian Paper MAJAS DRAUGS

Volume No.2 January 1951 No.1 /11/

Prof. Dr. Theol. T. Grinbergs

IN THE TIME OF WILDERNESS

Hosea 2 : 14

Dear countrymen: A year has passed again with all that it has given to us and taken from us. The last year was a year of great changes which have taken place in the whole world as well as in the life of our exile. Resettlement, replacement and emigration - these are the characteristic signs of the year 1950. Also a change of opinion about communism and its danger has taken place in the world. Now when we enter the new year we recall all these and many other similar things. We know what the old year was to us, which of our hopes it has fulfilled and which not. We do not know how the new year will be, whether it will fulfil the hopes on which we are relying, or not. God does conceal it from us in His merciful wisdom. But we trust in Him fully, for He has helped us and will also continue to help us. We believe that the words of the prophet may be refered also to us and to our people: "Therefore, behold, I will allure her, and bring her into the wilderness, and speak comfortably unto her." God wants to say through the prophet to His people that He shall renew the time of her youth, the golden time of the first love. But first He will take His people into the wilderness.

Wilderness is a place where there is privation, solitude and stillness, where we are separated from all that seems to be attractive and desirable to us. Has not God also led our nation into the wilderness? Isn't the lost country and father-land, the heavy losses, or the life in exile like a wilderness where God has brought us to speak comfortably to us?

We can look at our life from two different points-of-view, the human and the divine one.

If we shall look at our life from the human point-of-view we shall be attracted by the outer, perishable welfare. Then the highest good of life will be something vain. Then we shall see in gold and honour, health and happiness, joy and carelessness, shortly - in a life without sorrows and sufferings, grieves and tears, the highest aim of life. If we would judge our life only from this stand-point, then we would be dissatisfied and disappointed with such a life where its fancied happiness and well-being is always disturbed by something. Then we soon would begin to doubt the love of God, complain about the injustice that we have to bear. We would ask how God can admit that love has to suffer, that godlessness may blaspheme, hatred and envy may do what they want. Thus we might judge our life from the human point-of-view, the merely natural man's, the old Adam's point-of-view.

But if we shall learn to look at our life with believing eyes, from the stand-point of God, then the highest good of life will be something quite different. Then we would judge otherwise about all things. Looking with believing eyes many things, estimated by men very high, would become quite unimportant, and on the contrary, things regarded by men as worthless would become pretty important.

And behold - in order to teach us the proper appreciation of life - God leads us into the wilderness. The times of wilderness are always blessed times. That is

the great, mysterious law of God's Kingdom.

Dear brothers and sisters: this law is not unknown neither to me nor to you. We know that in every cup of suffering there is a precious pearl which we can obtain only by emptying the cup itself.

But why does God bring us into the wilderness? He does so to give us opportunity to open our eyes, and ears. In the quietness of a wilderness, disease of flesh, struggle of soul, where we are separated from men and disturbing noise of the world, there our ears are opened to the voice and teaching of God.

But what is the teaching which God gives us in the quietness, solitude and seclusion of a wilderness? The answer is: 1) He reminds us of our sins,
2) He saves us from going down into the perishable worldliness, and
3) He liberates us from the vain fancy that we might come through with our own strength.

First He reminds us of our sins.

We usually speak about sin very much, but only in general about the idea of sin. Mentioned in such a manner sin is a weak notion that though it comes into our ears, yet it passes by our conscience of heart. O, no! In the solitude of a wilderness we look into our soul and we perceive there all the malice, hatred, envy, lies, slander, greediness and lust of flesh which ha ve made our heart cold and hard toward our neighbour and God too. Times are hard. If we want to survive then we need unity, concord and mutual help. In the solitude of a wilderness God shows us all our disunity, ambition, and proudness. We are members of our nation, those who represents it honour. We must beware of any deficiencies in our life and fulfilment of our duty. God requires of us to be faithful house-holders, faithful Christians, who do not forget their duty to give honour to their nation, who do not forget how true are the words of our martyr-pastor Vanags:

O, what would I be in this life,
If I were a cut-off branch of my nation?
Could I blossoms bring forth in the spring?
Or could I fight with strength?
I - standing with my people - pray:
God, bless my Latvia!

When we hear so in the wilderness the voice of God, are afraid, and experience the same sensation as Luther and Augustine: "My sins, O, My Sins!" - then we hear also the word of God's mercy: "Thy sins are forgiven." The times of wilderness are given to us in order that in the darkness the cross of Golgatha would shine, and show us how mighty is the sin, but also how great is the love of God toward the sinner. That is the blessing of the hour of wilderness.

In the solitude and silence of a wilderness God wants to rescue us from sinking down into worldliness. That is the greatest danger which threatens us. The world with its superficiality, and its false splendour might catch us easy into its nets. We start to divine perishable things, we oppress the spirit and therefore become strangers to God and His word. Sports, movies, and many other things attract us and take all our time. These secular things take all our senses so that there is no time left for anything else. No wonder that these words - sin, faith, love, hope, mercy a.s.o., have become such a weak idea that we can not understand them now in their full depth.

Secularity narrows our horizon of life and we become narrow-minded men. Our

inner eye has become short-sighted, sees temporal things, but is not able to perceive the remoteness of heaven. Secularity makes also the ear hard-of-hearing so that in the noise of this world it can not hear the voice of God anymore. The world with its goods makes us base, and impresses us in such a measure that we are not able to get out of the gray, daily life anymore. We do our job without any joy, and therefore it is a hard one. Selfishness boasts in family and society, and one is feeling bored and weary everywhere.

Therefore it is necessary that God leads us into the wilderness in order to broaden our narrow horizon of life, to give new energy to the tired mankind, and we would see higher aims.

We sincerely hope that the times of wilderness will bring us nearer to God.

And finally - by leading us into the wilderness - God wants to liberate us from our conceit that we can achieve all this with our own strength. We can do much, but not all. We appreciate too high our abilities, our wisdom. We begin to divine, to adore ourselves. And so it happens that all our speaking, running and worrying estranges us from God more and more.

The times of happiness makes us proud and conceited, and leads us into megalomania: We do not need the help of God, we shall establish a new order of social life...

The times of wilderness shows us how unable we are, and how much we depend on God. Then all the conceit and haughtiness disappears, and we know and feel that God decides, guides, and governs all things. Thus leading us into the wilderness God strengthens our faith and confidence in Him. This is the blessing which God grants to us taking us into solitude, quietness and seclusion.

Dear Christian friends: Our time of wilderness is our time of exile, the days of tribulation and sorrows which our nation has to undergo, and it seems that God speaks also to us, saying:

"Therefore, behold, I will allure her, and bring her into the wilderness, and speak comfortably unto her."

So let us then use this time and listen to what God says to us. Let us use the blessing which God offers to us in the time of sufferings. Let come into our hearts and life the incitation of God. Away from all that is sinful, selfish , proud. Let's go upwards - to freedom, to God - to the trust and guidance of God.

And now, dear Christian friends, I wish to all of you a blessed and happy new year! What the new year will bring to us, we do not know. But we know one thing - we shall have to fight against evil, no matter who causes it. God shows us how to do that. He punishes sin, but saves the sinner. So let us also fight against sin, but save the sinner beseeching God to convert him. Jesus teaches us: "Therefore all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them." If we shall live the new year like this then it will be a blessed year. Then we shall have strength enough to overcome all difficulties and hindrances, strength enough to stand the struggle. May God transform all the tears of sorrows into tears of joy, and all the sighs into exultation, all the hatred into love, all the disunity into harmony.

May God bless us to that end!

THOUGHTS OF NEW YEAR WITH WORDS OF ETERNITY.

Latvian Hymnal 810.

Waiting for the New-Year we try to foresee, by different manipulations, our future, however, usually a good, rich, prosperous and happy one - which we would like. In order to achieve those prophecies we strive and struggle to secure a future materially well founded and independent. By doing so we bind ourselves to earthly things and begin to love them. Often I have thought, spoken and written about the happiness and richness of men which is not dependent on earthly things. Now thinking about the New Year I still remain faithful to myself seeking to foresee the future-picture of my and our nation in the light of the words of eternity. Having opened the Bible I am thinking about men without God and men with God. If we are looking into life we see commonplace and trifling things everywhere. Sometimes it seems that there is noticeable a moral and spirital exaustion in all men: lies, evils and dishonesty triumphs over righteousness, love and honesty. The outer pretending and playing behaviour expresses what should be the content, deep experience, and richness of heart.

Let us call that all the life of the old year. In the name of our future and ideals, we must seek the sources of strength and clearness, in order that the greater and deeper times of the future thus would begin in ourselves.

Where are those sources, where are they to be sought? Read the Words of Eternity! Seek to do His will, Who has made them resound in the world. Seek Christ, who is the way, the truth and the life, seek the Saviour, whos strength appears mighty in the weak.

In the world's arena of to-day, there are developing heavy catastrophies in the lives of men, and not only in the lives of individuals, but the whole mankind is struggling and suffering. And that is because men do not comply with the will of the Heavenly Father, because we do not accept Christ as the rock of our welfare and happiness, the foundation on which the life of mankind should be built, and also the life of this New Year. (And the life of this year even more than the life of the last year!). With Christ and through Him we are given the revelation of the Words of Eternity. The Apostle Peter significantly says: "The stone, which the builders disallowed, the same is made the head of the corner, and a stone of stumbling and a rock of offense, even to them which stumble at the word, being disobedient: whereunto also they were appointed." Christ was the foundation given by God to the Jews, who threw it away, and they stumbled over it, because their hopes for better times did not come true. They, waiting for the better times and not listening to the Word, which was given to them - with Christ's rejection had also rejected God's hand, extended to raise them. They, longing for a better life for their nation, didn't want to begin to work each one at his own soul's kingdom of heaven. The nation of the Old Testament was and remained in the error of view of their times, that the improvement of life and the dawn of better days will come with better economical and political conditions, with an ideal order in the state. That is a thinking from the other end. That is why Christ did not satisfy this nation. The Great Prophet announced the beginning of the new, the perfect life in the man himself, in each individual, in the small and the big, irrespective of position or privilege. That was an unusual point of view, that was an "extraordinary doctrine," for that was asking the change within everyone personally, "the birth from above," "the coming to himself", in order to say "I will rise and go to my Father..." I will rise and go to the Christ and with the Christ!

The building of your life can not be complete, no matter how you build it, if there is missing one corner-stone, which is Christ, the rock upon which we should build. The misery of man and mankind is that the builders of the house as well as the builders of the common house have cast away this corner-stone, this foundation. And the whole big building of mankind, we will say in our considerations about this New Year:

the building of the future, the building of the New Year should be started in our hearts. That is my duty, as well as yours and a duty of hundreds, thousands and millions. We all must prepare our hearts to be altars for Christ and light on them the fires, which could be called: Christianity, piety, prayer, friendship, self-denial, dignity, honesty, sacrifice, the raising of the smaller brother, desire for light. In these altar fires, shines the greater, the better, the longed for future. These altar fires, this great light is far from the worldly affairs, yet only those can make the worldly worth-while, only those can grant the beauty of eternity to the the worldly, only those can personify the Words of Eternity in individual lives.

The kindling of these altar fires should become the most important activity in this New Year, and guarding of these fires should be an every day duty, throughout the year. Who is and will be able to do this duty? Men with God. Builders of life, who know that the corner-stohe, who is Christ, can not be cast away: who know, how to read and perform the Words of Eternity. For these believers, men of to-day and to-morrow, these words of the Apostle have been written: "But ye are a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, a peculiar people, that ye should show forth the praises of Him who hath called you out of darkness into his marvellous light." Latvian Hymnal 814.

* * *

Dean Edg. Bergs.

THE TRIAL OF THE CHRISTIAN AND THE CHURCH

A Christian is continuously on trial. It is caused by his own imperfection and weakness. Evil forces from outside come over him, and try to influence him; powers within himself are awakening to separate him from Christ and His salvation. The Church is on trial not only in times of persecutions and threats, but also in times of peace, when she is recognized and honoured... She is in this world led by imperfect men who never are free of human purposes and means that sometimes appear so painful just in times of recognition. Trials, therefore, are found at every period of church history in the life of the individual Christian as well as their communion - the church herself. Here I would like to give only a few examples and testimonies concerning that.

The church was on trial since her beginning and that trial was imposed on her membership. One of the first witnesses in this respect is the apostle Paul.

Paul is tested and tempted by his own fleshly weakness. "There was given to me a thorn in the flesh, the messenger of Satan to buffet me, lest I should be exalted above measure" (2 Cor. 12:7). It is touching and encouraging how Paul overcame this ordeal of his life. Thrice he has besought the Lord to deliver him from them (2 Cor. 12:8). Yet he has heard a definite "No". The fleshly sufferings are not taken from him. He must be satisfied with that,that he is spiritually pardoned in a high measure, and sent as the apostle of the Lord to re-establish the old world. "For my strength is made perfect in weakness" (2 Cor. 12:9). The divine power and energy, working within Paul, has to reach its highest degree just in such way that it is revealed in the apostle's sickly fleshliness showing the victory of spirit over the matter. Therefore Paul witnesses: "I take pleasure in infirmities, in reproaches, in necessities, in persecutions in distresses for Christ's sake: for when I am weak, then I am strong" (2 Cor. 12:10). The tribulations of this life particularly let the God's given abilities grow and develpp. We admire Paul how he overcomes the sickly element of his life with a persistance of a hero and forces always anew the sensual flesh to serve higher aims. How he arises in an unbroken confidence and humble self-denial to God's power and his own work over the fears and sufferings of the fleshly

life. That leads us further: in his own sufferings he sees Christ's sufferings. Thus the believer is, in a certain sense, one person with Christ. His afflictions are nothing different from Christ's afflictions which he bears in life and death, and comes now to the apostle united with Christ in spirit and in flesh. "Now I rejoice in my sufferings for you, and fill up that which is behind of the afflictions of Christ in my flesh for His body's sake, which is the church" (Col.1:24). There was a conviction, since ancient times, that before the great expected era will come a time of tribulations will arrive, especially for all believers. Paul sees himself as well as the church, as the body of Christ, so closely bound together with Him that he calls his sufferings and those of the church as the sufferings of Christ Himself. To suffer for His sake, not only believe, is, therefore God's grace (Phil. 1:29). Does not Paul, suffering, as God's appointed servant of the church, so much and hard, discharge an always greater part of the preciously foreseen suffering? Has not, perhaps, the church, therefore, to suffer less? Does not salvation come thereby nearer and nearer?

But, after all, what is the suffering of the present time compared with the coming glory granted by God. "For I reckon that the sufferings of this present time are not worthy to be compared with the glory which shall be revealed in us" (Rom. 8:18). Paul has a presentiment of the dawn of the eternal day when the entrance of the perfect children of God shall be opened to us. The mist of the night vanishes before his spiritual eyes. He hears around him countless voices that greet the first rays.

Threefold is Paul's experience in trial:

1) God's strength is made perfect in his weakness.
2) He is united with Christ in his sufferings. He suffers in behalf of the church. His afflictions are Christ's afflictions.
3) Sight in eternity shows him how unimportant are his sufferings.

And now we come to another disciple of Christ, who has been in a great trial. It is the reformer Martin Luther. In the year 1519 Luther has written to his landlord the Prince Friedrich the Wise an article for his comfort and spiritual strengthening. That was still before his official break off with the pope, before his main reformation writings of 1520, the burhing of the damnation letter at Elster's gate in Wittenberg, before Worms and Wartburg. In the time between the death of the Emperor Maximilian and election of Carl the Fifth the Prince of the Province had to undertake all the load of government. Different excitements and hardships before and after the elections have severely affected the health of the 56 years old man. After the return to his residence in Torgan he became seriously ill, and one was afraid in the court about his life. Under such circumstances the chaplain of the court Dr. Georg Spalatin asked Luther to write the mentioned letter of comfort.

Luther was not yet then in the great struggle for the truth of the Christian faith, or, perhaps, was just in the beginning of it. But in the monastery he has undergone a terrible struggle of soul so that he was capable now to write down such an article to his Land-Father. And so he followed the summon. Surely nobody else has had such a fight for God's grace. The description of the real evil is in some respect the description of the author's own struggle at the monastery. Mercifully God conceals the real evil within us - otherwise we should perish. However, there are some whom God lets taste that. It is said, concerning them: "Jehovah killeth and marketh alive: He bringeth down to Shevl, and bringeth up." (1 Sam. 2:6). Now we understand how awfully are fighting against themselves those whom have been destined to see their own calamity. The sufferings of this life seem to them little in comparison with the ordeal of hell which come over them. Job, therefore, regards the human life as a constant trial. Such is our life: not a moment we can be sure of our good intention.

Since Luther himself has suffered so deeply he knew the human suffering very well and could strengthen others in their affliction.

(Cont. shall follow)

Edg. Kiploks

THE LUTHERAN CHURCH IN AMERICA.

1. First Beginnings.

America was discovered and colonized by Europeans. It is true - they were attracted by quite worldly motives - to find new sea ways to India, the fairy country of treasures. It was a certain eager desire for adventure and fame, but also a scientific interest. Anyway - the discovery of the New World gave a new territory for missions.

Unfortunately it was carried out with "Fire and Sword" - as it was done once a lso in our country. That came to pass in the time of the first victories of the reformation. Alas, the mission work was done then by the Catholic Church alone since the new country, South America, was conquered by Spaniards and Portuguese who were touched by the reformation only slightly. There the Catholic Church remained predominant until now.

Only one country of South America came in touch with Lutheranism in the early stage of colonization. One of the biggest banks of that time, which belonged to the German merchants Bartolomey and Antony Welser in Augsburg, lent five barrels of gold to the king of Spain Charles the Fifth, and got in return the rights to exploit Venezuela. This country was discovered by Columbus 1492, but received its name from the geographer Vespuccio. He visited Venezuela and gave it the name "Little Venice" (Venezuela), since houses were built on piles, and reminded him of the well known Italian city of canals. Since the Welsers had connections also with the reformation it is assumed that Lutherans also participated in these expeditions to Venezuela which were arranged beginning with the year 1528. Unfortunately the Welsers acted like other conquerors, and exploited the country too much so that they lost in 1553 their rights to use the land at all. There is nothing left of these first Lutherans in Venezuela. Only a brass plate on the former house of the Welsers in Augsburg proudly reminds that Venezuela once has been owned by the Welsers, and was, therefore, called the "Land of Welsers." Perhaps the brass plate is destroyed in the war like many other monuments. Yet - how strange - the same peril bringing a war, that created thousands of homeless people, has opened the door to Venezuela to them, and thus foundations of the Lutheran Church in the Little Venice are laid anew again.

The Evangelical Christianity played a much greater role in the colonization of North America. The first attempt of the Evangelicals to find a home in this country ended tragically. Hugenots, who were persecuted by the Catholics, left France and settled down in South Carolina 1562, and in Florida 1564; were destroyed by the Spaniards. It is told that they have left an inscription in the destroyed camp of the Hugenots: "We slew them not as Frenchmen, but as Lutherans."

Tragical was also the fate of another Lutheran expedition fifty years later in the Bay of Hudson. That expedition came from the northern part of Europe. Scandinavians always were attracted by the far countries across the ocean. Already in the year 1000 Leif Erikson had visited Labrador, Newfoundland, and New Scotland - the south-east coast of Canada.

The kings of Denmark, encouraged by the accomplishments of the Spaniards, were searching for a northern route to India. One of the expeditions sent out by Christian

the Fifth, left the port of Copenhagen May 16, 1619. Sixty four men under the command of Captain Jens Munk, went off in two ships. The same Munk visited several times the Baltic Sea too. Rasmus Jensen, a Lutheran Pastor, was on the ship. The expedition reached Hudson Bay in September, and passed the winter at the mouth of Churchill River. Munk researched the surroundings of that place, and gave it the name - New Denmark. But the winter was hard, and men suffered from scurvy and other diseases. Death cut down one man after another. Pastor Jensen strenghtened his people untiringly with the word of God until he himself passed away into the peace of God February 20, 1620. To him becomes the honour to have been the first pastor who has held a Lutheran service in North America. Only three men of that expedition returned on the first day of Christmas 1620 to Copenhagen, a mong them Captain Munk. A town, four miles from Churchill, Canada, was given later the name of this brave man. The first Lutherans of the New World had to fight not only with the hardships of the nature, but also with tho the intolerance of the other colonists in matters of faith. Very soon after the mentioned expedition of Munk, Dutch merchants also settled down near the mouth of the Hudson River. They bought from the Indians for $24 the isle of Manhatten, and soon there grew up a little town, called New-Amsterdam, which - growing rapidly - attracted immigrants of different countries and confessions. The first Lutherans from Holland arrived there 1623. Others from Sweden, Norway, Denmark and Germany followed. The Dutchmen of the Reformed Church - founders of the colony - did not tolerate immigrants of other confessions, forced them to attend their services and threatened them with severe penalties, if they would gather together for their own services. The name of Governor Stuyvesant has become historical because of his intolerance. In 1648 a Lutheran congregation was established in New-Amsterdam. Some fifty families belonged to that congregation, but their request for their own pastor and services was refused. Notwithstanding the prohibition, a Dutch Lutheran Pastor named John Ernests Gutwasser arrived in New-Amsterdam, 1657. But he had to overcome many hardships on account of Stuyvesant, so that he returned to Europe without any success. The same happened with the student of theology Abelius Zetskorn who arrived there in 1662. Two years later the English got the colony, and New-Amsterdam received its present name - New-York. The Britons proclaimed freedom of faith, the Lutheran congregation was permitted to work, and also soon had its pastor - Jacob Fabricius. This first Lutheran Church is the predecessor of the present Church of St. Matthew in New-York. The name of an important Lutheran of that time, Jonas Bronk, has become immortal in a part of New-York City called - Bronx.

At about the same time as Stuyvesant oppressed the Lutherans in New-Amsterdam a group of Swedes realized the plans of Gustav Adolf which he had to postpone because of the thirty year war. This group laid the foundation of New Sweden in Delaware 1638, built Fort Christina, not far away from the present Wilmington. Already in 1639 the first Lutheran Pastor Reorus Torkillus arrived. He was the first Lutheran pastor who could work without restrictions in North America. Yet he became a victim of a epidemic disease and died in 1643. His successor was John Campanius who had success in mission work among the Indians. He was supported in this work by the Swedish government. After him came Lars Lock who ordained the already mentioned student Zetskorn whom the Dutch had turned out of New-Amsterdam. This Zetskorn was the first student ordained in America. As we have seen the first beginnings for the Lutherans in America were not easy. They cleared the way for their freedom of faith and church in a hard struggle with the nature and hindrances put into their way by other immigrants.

* * *

Janis Bicolis

RELIGION AND LIFE.

Religious and Philosophical Writings I. The book supply of

A. Ozolins, 1950.

This book comes to the expelee's hands exactly in the time when the church becomes more and more the support and shelter for Latvians abroad. This reason only is sufficient for saying thanks! The publishing of it has not been easy: only the material support given by LWF and 4 American congregations of the state of Oregon has made possible the publishing of this book. However, when valuing the success of the efforts which has been presented in this collection of 178 pages one should keep in mind also the peculiar living conditions of the co-workers and publishers. As it has been pointed out in the concluding word, the collection wants to continue the undertaking of the independent Latvia: the Religious and Philosophical writings 6 volumes of which have been published. In extent as well as in the variety and value of the published works, the new issue stands in competition with the old ones remarkably. The difficulties of the editor and publisher has been carried out on the shoulders of pastor E. Kiploks.

The volume has been dedicated to two outstanding workers: to dean Edg. Bergs, whose 70 birthday was on February 3, 1948 and to prof. Dr. K. Kundzins, whose 65th birthday was on May 12, 1948. The collection includes 13 writings. Among the writers 7 theologians, 6 - representatives of other sciences. The writings touch different questions, primarily the religious problems and the Ev. Lutheran Church. So for instance prof. L. Sulcs in a true scientific elaboration examines the problem of legality and morality in Kant's philosophy of rights. Doc. F. Treus, depending on Gigon's researches, and analyzing the poetry of Hesiod in a very interesting way writes about the theologiaal problems in the philosophy of the ancient Greeks. With the hand of a trained interpreter prof. Dr. P. Jurevics gives a report about Bergson's philosophy of religion in his writing "About the Two Wells of the Religion". Something else and quite different is in the work of prof. Dr. P. Kundzins: it offers valuable materials about the architecture of the Ev. Luth. Churches in Latvia. Prof. Dr. E. Petersons gives a look at the Christian and philosophical ethics with the insight, that "the virtue and morality can find their convincing power and can have their entire development only in connection with religion" and that "the fulfilment of the teachings of the Gospel of Christ - is and remains the highest ethical ideal of our era,for which now all the civilized world is longing (Pg. 65). By that the collection has been drawn nearer to the present time and has received lively actuality! One should not forget the words of the new Luth. archbishop of Sweden - J. T. Brilioth: "we have only one choice: Christianity or communism" (see the Friend of Home, 5th issue). Even that would be a great achievement, if each individual would take a clear standpoint, not taking into account the further difficulties ye could face - may be a narrow and unusual way! Prof. Dr. T. Celms in his article "The Tragedy of the Modern Man" looks to the present time with a very pessimistic eye. An answer, a positive solution has not been given by the philosopher. It seems, however, that the narrow limits of the articl in which he has tried to survey thousands of years here and there have forced the author to generalizations which could be discussed. Perhaps in the evaluation of the present time especially the point of view of a man who has been pulled away from his country - has disclosed itself more than necessary. Are not in the world, and not only in the West, but also in the East - many people strengthened in their faith, whose role has by no means come to an end? An interesting, however, unfortunately rather small article by Osv. Gulbis tells about some attempts to solve the religious problems in the belles-lettres of the newest era. The most precious review here is the analysis of Grivans the hero of Kn. Lesins. The considerations about Kaspars Gaitins touch mostly the thoughts of this hero about the Church, but not his religious and moral life. It seems that Kaspar - as a Latvian - has remained in the role of a silent criticizer; among Anglo Saxons he probably would have established a Church of his own. On page 148 the author has emphasized too much the importance of the literature in its influence on meanings and actions. Of further importance is the writing of doc. H. Biezais about the ecumenical movement favouring Christianity one must overcome the

problem of different churches. The ecumenical movement in this respect has been meant for the regulations of the relations of the Churches: not the destructions of individualities of the churches and their unification is the goal, but mutual understanding and cooperation. The forces of God's Kingdom should be incorporated in one army, in order that they might stand against the power of the evil! The writing of A. Veinbergs gives a look at the so called Movement of Oxford as well as other researches of the Anglo Saxon Church. For that the immigrants in the U.S. especially will be thankful. To the Latvian lutheran, who likes the "rationalistic" approach to the church the article about the communion written by the Archbishop Dr. T. Grinbergs will be of much value. The invitation of the article: "Let us receive the communion faithfully and joyfully!" - In the collection there are also the translation with remarks of the Psalm 91 by prof. Dr. E. Zicans, the remarks about the text of the Lord's Prayer by linguist prof. Dr. P. Kikauka and V. Sefers memories about dean Edg. Bergs and the Church life in general in the British zone of Germany.

The collection may be secured from Pastor E. Kiploks (502 Ninth Str.S.E., Watertown, South Dakota) and at the booksellers.

There is only one wish which could be expressed - that the collection should be bought and read with a lively interest.

* * *

THE HEAVENLY LADDER.

It is hard to understand God's mind, if only for the reason that sometimes He entrusts men of doubtful qualities to carry the torch of His spirit. Still to Abraham one can address the question: Does a man of honour do like that" Hundred times more reason one would have in putting the same question to his grandson Jacob. Susceptible to evil, an adventurer, a cold calculator and at the same time - a dreamer. God, however, loves dreamers and forgives much even an evil man, if the evil dreams good dreams. We should not forget one thing more, namely, that those are ancient times and in ancient times many things had a differant appearance.

* * *

The evening already had spread long shadows, when having jumped over the highway ditch, Jacob sat upon a stone at the highway side. But now he really felt how tired he was. In the same place at his feet, bound in his mother's kerchief, was the bread for his way. What had mother put in there? he wondered. But he had no appetite at all. Rather he would prefer a gulp of cold water. Somewhere close by a brook murmured, but Jacob had neither will nor strength for standing up. "And such a chap was on his way to be engaged!" Jacob smiled at himself. His smile, however, came out as oblique as everything that he touched.

God, who turns over the pages of the book of life of each human being, in the meanwhile had turned over one page in Jacob's book also. The sunny page was turned over. A dark one was opened. And on this dark page Jacob could see neither his father's house nor his way. Darkness all around. Only the stars twinkled above the hills like the eyes of the daughters of Heth. Jacob smiled once more. The words of his mother struck him again: The most reasonable thing to do - she thought - was: Jacob should stay for a while with her brother Laban and take for his wife one of the daughters of Laban. Isaac, the father of Jacob, - said she - surely would not want that Jacob take for his wife a daughter of Heth. - Mother Rebekah, one should admit, was a wise woman. She did not tell fibs about the daughters of Heth. As a matter of fact Jacob was a little interested in the daughters of Heth.

Exhaled by the Night, a fresh and slow breeze flew over the field and with its cool wing touched also the burning cheek of Jacob, that the tiresome way and the awful shame had filled with blood.

"How does it happen?" thought Jacob. "I always have the wish of being good, I always have had the wish of being a good son and a good brother. Why doesn't my wish ever come true? The good that I would, I do not; the evil which I would not, that I do. So it was when - just trifling - in exchange for a pottage of lentils he asked from Esau his birthright, and so it came to pass today... No. I shall not think about that - that is the best thing I can do!" decided Jacob and moved a little lower, so that the stone on which he sat upon, remained under his head.

But it is easier to say, than to do. His eyes were not yet closed, when Jacob's restless heart has brought him back into todays events again.

It began a long time ago. Esau, Jacob's brother, was the elder, the first born. A skilful hunter and his father's darling. - Was there the quiver to be passed to their father, was there an arrow shot in the target - to be brought back to their father - certainly nobody but Esau might do it. How to carve an arrow, how to bend a bow - their father certainly shows only to Esau. Esau has an agile eye. Esau has an able hand. Oh, those hands of Esau! Big, strong and hairy. How many times Jacob had envied those hairy hands! How many times he had hated his own hands - smooth and weak! Jacob still remembers that day - while yet a child - he embraced his mother's neck and begged: "Mother, I also want to have such hairy hands like Esau - - then father probably will teach to me how to shoot an arrow..." Well, his mother! She surely pitied. She understood. But many times there was anger even with mother - as right now...

"Spoiled!" said father. Was he spoiled? Had mother spoiled him? Was it mother's fault?

"My son," mother had said this morning "hurry up and make the fire into the fire place quickly. Let us make the dinner for your father as soon as it is possible. After the dinner - father said - he will leave the homestead to your brother."

Now, Esau will be the master, lord and commander, thinks Jacob. Of course, that is nothing new. It has been clear to Jacob since long ago. But so soon, already now! And his mother wants: he should be helpful!

"No," Jacob says.

"Sonny," mother holds on, "listen, what I am telling you. You will bring dinner to your father and he will bless you."

"Me!" shouts Jacob. "But father surely will recognize me and will banish me! By the way - the homestead belong to Esau at any rate. He is the elder,"

But mother already has thought things over: "Son, you and Esau are twins. You both were born on the same day. You can be the lord as well as your brother. And - it seems to me - you will be better lord than Esau. What good is a lord who spends all his days roving in the forest? But now listen, what I have thought out. Father is old and blind. You will bring him his dinner and you will say: Father, bless me!"

"But my hands!" Jacob opposes, "Father will feel my hands and he will recognize me at once."

Nevertheless, even here his mother finds ways and means. She puts the skins of

the kids of the goats upon his hands and while Esau looks for the vension, brings the dinner to his father and receives his father's blessing. -

Oh, this moment will remain in Jacobs memories all his life: how the dish jumped in his hands, which were dressed with the skins of the kids of the goats, how his father asked: Who are you? and how the voice broke giving the reply: Esau! How his father called him nearer, took his hands and said: The voice is Jacob's voice, but the hands are the hands of Esau... Even without waiting until his father would finish his blessings, Jacob had fled, pushing back his mother, who obviously had listened behind the door, and had run into his brothers arms. And then? Well, then his mother wept a nd Esau said he would kill him. And then? What happened then? - -

At the point where his mother mentioned the daughbers of Heth and her brother Laban, the thread of his thoughts burst. The sleept has come to the tired traveler at last and with the sleep - a dream.

Jacob, dremas: he falls. It could be a well, it could be a cleft: rough, smooth walls. Nothing to adhere to, no where to take foothold. His hands - as if bound. If only he could cover his eyes at least with his hands! - Help, help! a shout struggles out of his chest, but big, hairy hands choke his neck. The hands of Esau! The shout suffocates in his chest. - Suddenly, however, - thanks to God! - Jacob feels he does not fall anymore. Some one has thrown at him a rope. No it is not a rope, it is a ladder, a rope ladder. And now he climbs upwards. It is a heavy climb, however. His feet - as if filled with lead, his hands as if - logs. He hardly can put them in motion. His fingers do not bend. The ladder swings. It is difficult to hold on. But he holds. His forhead gets dewy with sweat. His heart beats desperately in his chest. But he struggles upwards, step after step - upwards. Nevertheless, when he almost has reached the edge - My God! - are the only words he succeeds to exclaim, feeling that he is down again. Now, however, he enjoys a slight feeling of ease and well being. And, lo, on the same ladder where he was hanging only for a while the angels of God are ascending and descending. No, yet it is not the same ladder. The ladder where upon the angels are ascending and descending as easy as if flying up and down - it is broad and high and the top of it reaches up to heaven. But on the very top of the ladder stands God Himself and says: Your life, Jacob, will be like your dream. You will struggle upward, but you will fall down. However, for this your struggle's sake I shall bless you. - - -

* * *

Being awakened in the morning, Jacob lay with open eyes for a long time. The stony pillow was awfully hard. He almost could not turn his neck. His body was shivering with a light fever. He thought about his dream and about his life. Then he arose and prayed to God. "This is no other than the home of God and this is the gate of heaven!" he said and went on his way. His life was variegated like the animals of his herd. This was not the only dream which he dreamed and this was not the only time when he desperately struggled upwards. And because of this struggle and because of those dreams God blessed him. He had twelve sons and the most beloved of them - a dreamer. This, however, is another story and about it another time. This time, however, I should like to raise a question: Are we already weary of the struggle upwards? Might we grow weary? No. "For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life." (St. John 3:16). Christ is our heavenly ladder. Whatever the depth should be where we would be pushed down, no matter how low we would fall, let us ascend upward on the heavehly ladder and - God's blessing will be also with us in this new year as well as in all our life.

O.G.

* * *

(Cont'd)

"Angels, from the realms of glory" translated into Latvian by prof. L. Berzins.

* * *

Addresses of Latvian pastors in America (continuation)

* * *

DON'T DELAY THE SUBSCRIPTION OF THE FRIEND OF HOME

National Lutheran Council, the publisher of the Friend of Home in 1950 has sent the paper to all Latvian newcomers of the Ev. Luth. faith without any charge. Only one thing we wanted: the addresses of you and of your acquaintances. We cannot suppose that the visits of the Friend of Home have delighted all. But they have delighted very many. Especially touched were those, who lived apart from the larger groups of our countrymen. Lots of letters saying thanks bear witness of that. This blessed work, however, was done with quite an expense. The grateful donors have shared in it only with a very small amount. In order to continue this blessed work, the partaking of all the readers of the Friend of Home is necessary: they should take their part in the publisher's expenditure. Therefore: don't delay the subscription. Fill out the enclosed subscription blank. The subscription for all the year of 1951 is $ 1.50.

In the year of 1951 the Friend of Home will come only to those which will be wanting him, namely those who will either send us the charge of the subscription or - if it is not possible because of the present living conditions - a written request.

* * *

The correction of a mistake. The 2nd verse, line 5 of the poem The Great Tidings, written by V. Mezezers should be read: They who have received Him (See the Friend of Home No. 10).

* * *

Published by:
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 So. La Salle Str.
Chicago 4, Illinois

For the spiritual care of Latvians of Lutheran faith, resently resettled in the United States.

For information write to the above address:
Attention: Latvian Paper.